سیلی سخت ایران به آمریکا در شمال خلیج فارس

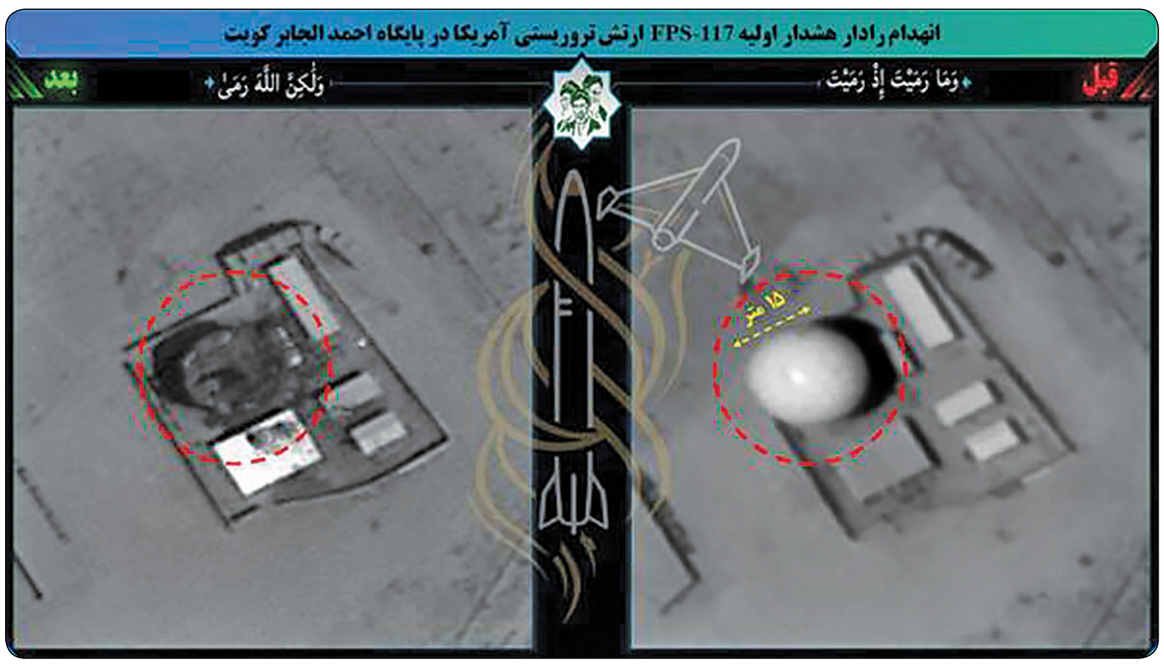

در میان شـبکه پایگاه‌های آمریکا در خلیج‌فارس، پایگاه هوائـی «احمد الجابر» کویت در شـمال این منطقه به دلیل نقش خود در پشتیبانی از عملیات‌های سنتکام مورد توجه قرار گرفته است؛ پایگاهی که در ماه‌های اخیر هدف پاسخ جمهوری اسلامی ایران قرار گرفت.

پایـگاه هوائی «احمد الجابر» کویت که از پایگاه‌های مهم نیروی هوائی این کشور و یکی از مراکز مورد استفاده آمریکا در چارچوب شبکه سنتکام در منطقه به شمار می‌رود، در جریان عملیات‌های پاسخ ایران به اقدامات آمریکا هدف قرار گرفت.

بر اساس اطلاعیه‌های سپاه پاسداران انقلاب اسلامی، در عملیات «نصر ۲» عناصر مختلفی از زیرسـاخت‌های نظامی آمریکا در این پایگاه، از جمله یک سامانه راداری راهبردی FPS و سامانه ارتباط ماهواره‌ای مرتبط با پدافند هوایی، منهدم شد.

در موج‌های مختلف عملیات «وعده صادق ۴» اعلام شـد که بخش‌هایی از محل اسـتقرار نیروهای آمریکایی در احمد الجابر با موشک‌های بالستیک و پهپادهای تهاجمی هدف قرار گرفته است.

همچنین؛ ارتش جمهوری اسـلامی ایران نیز در جریان عملیـات عملیات «وعده صادق ۴» حمـلات پهپادی به این پایگاه داشته است.

احمـد الجابر به دلیـل موقعیت جغرافیایی در شـمال خلیج‌فـارس، نزدیکی بـه عراق و نقش آن در پشـتیبانی از عملیات‌های هوائی آمریکا، یکی از پایگاه‌های مهم در زنجیره نظامی واشنگتن در منطقه محسوب می‌شود.

احمد الجابر؛ از یک پایگاه ملی تا بازیگر مهم در معادلات منطقه

پایـگاه هوائی احمد الجابر (Ahmad Al Jaber Air Base) در استان الاحمدی و در حدود ۴۰ کیلومتری جنوب شهر کویت واقع شـده است. این پایگاه که نام خود را از شیخ احمد الجابر الصبـاح، دهمین امیر کویت، گرفتـه، از دهه ۱۹۷۰ به‌عنوان یکی از مراکز اصلی استقرار جنگنده‌های نیروی هوائی کویت شناخته می‌شود.

قرار گرفتن این پایگاه در جنوب کویت، در فاصله‌ای کوتاه از سواحل شمالی خلیج‌فارس و در نزدیکی مراکز نفتی و صنعتی این کشـور، از ابتدا به آن جایگاهی فراتر از یک پایگاه هوائی معمولی بخشید. این موقعیت جغرافیایی، امکان واکنش سریع به تحولات شمال خلیج‌فارس، پشتیبانی از خطوط مواصلاتی دریایی و دسترسی آسان به مرز عراق را فراهم کرده است.

شناسنامه فنی و عملیاتی

پایگاه هوائی احمد الجابر (Ahmad Al Jaber Air Base) با نام عربی «قاعدة أحمد الجابر الجوية» یکی از مهم‌ترین پایگاه‌های رزمـی نیروی هوائی کویت اسـت که در اسـتان الاحمدی (Al Ahmadi Governorate) در جنوب این کشور قرار دارد. این پایگاه با کد ایکائو (OKAJ (ICAO و کد یاتا (XIJ (IATA، تحت مالکیـت وزارت دفاع کویت و بهره‌برداری نیروی هوائی کویت (Kuwait Air Force) است. احمد الجابر در ارتفاع حدود ۱۲۴ متر از سـطح دریا و در مختصات تقریبی ۲۸ْ۵۶ شمالی و ۴۷ْ۴۷ شـرقی قرار دارد. این پایگاه یک مرکز عملیاتی جنگنده‌محور محسوب می‌شود و دارای دو باند پروازی موازی به طول حدود ۳۰۰۰ متر اسـت. باندهای۱۵L/۳۳R و ۱۵ و ۳۳L/R۲۳ با سطح بتنی و عـرض تقریبی ۴۰ تا ۴۲ متر، امکان فعالیت همزمان و پشـتیبانی از انواع هواگردهای نظامی شـامل جنگنده‌ها، هواپیماهای پشتیبانی و ترابری تاکتیکی را فراهم می‌کنند.

مأموریت اصلی احمد الجابر شـامل اسـتقرار و عملیات جنگنده‌هـای کویت، دفاع هوایی، رهگیـری، عملیات هوا به زمین، آموزش پیشـرفته خلبانان و پشتیبانی از رزمایش‌های مشترک اسـت. این پایگاه محل فعالیت سه اسکادران اصلی جنگنده نیروی هوائی کویت شامل اسکادران‌های ۹، ۲۵ و ۶۱ بوده و بخش مهمی از توان رزمی این کشور را در اختیار دارد. هسته اصلی توان هوائی مستقر در احمد الجابر را جنگنده‌های خانواده F/A۱۸ Hornet تشکیل می‌دهند؛ از جمله F/A۱۸C و F/A۱۸D Hornet. همچنین در برنامه نوسـازی ناوگان کویت، جنگنده‌هـای F/A۱۸E/F Super Hornet نیز به این سـاختار اضافه شـده‌اند. زیرساخت‌های پایگاه شـامل دو باند اصلی، شبکه تاکسی‌وی‌ها، رمپ‌های عملیاتی، آشیانه‌ها، مراکز تعمیر و نگهداری، کارگاه‌های فنی، تجهیزات پشتیبانی زمینی، انبار قطعات، تأسیسات سوخت‌رسانی، مراکز فرماندهی، بخش‌های آموزشی و ساختمان‌های اداری است.

احمد الجابـر علاوه‌بر نقش ملـی، در دوره‌های مختلف میزبان نیروهای اعزامی آمریکا برای رزمایش‌ها و مأموریت‌های منطقـه‌ای بوده اسـت. هواگردهایـی ماننـد Fighting F۱۶ Falcon، A۱۰ Thunderbolt II، F-۱۵E Strike Eagle و Stratotanker KC-۱۳۵ در مقاطع مختلف از این پایگاه استفاده کرده‌اند. به دلیل موقعیت جغرافیایی در جنوب کویت و نزدیکی بـه مناطق راهبردی خلیج‌فارس، احمـد الجابر یکی از مراکز مهم دفاع هوائی و عملیات جنگنده‌ای کویت به شمار می‌رود؛ پایگاهی با دو باند سه‌هزار متری، زیرساخت کامل پشتیبانی و نقش کلیدی در شبکه هوائی این کشور.

زیرساخت‌های عملیاتی پایگاه هوائی احمد الجابر

پایگاه هوائی احمد الجابر از نظر زیرساختی یک مجموعه کامل جنگنده‌ای محسوب می‌شود که طراحی آن برای حفظ آمادگی رزمی، پشـتیبانی فنی و میزبانی عملیات‌های هوائی انجام شده است.

باندهای پروازی؛ ستون فقرات عملیات

احمـد الجابر دارای دو باند پروازی موازی به طول تقریبی ۳۰۰۰ متر اسـت که توانایی پذیرش جنگنده‌ها، هواپیماهای ترابری تاکتیکی و هواپیماهای سوخت‌رسـان را دارد. باندهای ۱۵L/۳۳R و ۱۵R/۳۳L با سطح بتنی و عرض حدود ۴۰ تا ۴۲ متر، به همراه شبکه تاکسی‌وی‌ها و مسیرهای ارتباطی، امکان جابه‌جایی سـریع هواگردها و حفظ تـداوم عملیات را فراهم می‌کنند. وجود دو باند مسـتقل، در زمان تعمیرات، آموزش یا شرایط اضطراری امکان ادامه فعالیت‌های پروازی از باند دیگر را فراهم می‌کند.

آشیانه‌های مستحکم و حفاظت از جنگنده‌ها

یکی از بخش‌های مهم پایگاه، آشـیانه‌های مسـتحکم هواپیما (Hardened Aircraft Shelters) اسـت که پس از تجربه جنگ ۱۹۹۱ توسعه یافتند. این سازه‌های بتنی برای حفاظت از جنگنده‌هـا در برابر تهدیدات خارجی و شـرایط محیطی ساخته شده‌اند و پراکندگی آن‌ها در نقاط مختلف پایگاه، امکان استقرار همزمان چندین هواگرد و کاهش آسیب‌پذیری عملیاتی را افزایش می‌دهد.

رمپ‌ها و مناطق آماده‌سازی هواگرد

احمد الجابر دارای رمپ‌های عملیاتی گسترده برای توقف، سوخت‌گیری، بارگیری تجهیزات و آماده‌سازی هواگردهاست. این فضاها امکان سرویس همزمان چندین جنگنده را فراهم کرده و در رزمایش‌ها یا مأموریت‌های مشترک، قابلیت استقرار موقت هواگردهای اعزامی را افزایش می‌دهد.

مراکز تعمیر و نگهداری

توان عملیاتی پایگاه به مراکز فنی و تعمیراتی آن وابسـته اسـت. احمد الجابر دارای کارگاه‌های تخصصی برای تعمیرات دوره‌ای، بررسی موتور، سامانه‌های اویونیک، تجهیزات هیدرولیک و سامانه‌های تسلیحاتی است که به نیروی هوائی کویت اجازه می‌دهد بخش مهمی از نگهـداری ناوگان F/A۱۸ را در داخل پایگاه انجام دهد.

سوخت و پشتیبانی لجستیکی

پایگاه دارای زیرسـاخت‌های سوخت‌رسانی شامل مخازن ذخیره، تجهیزات انتقال سـوخت و خودروهای سوخت‌رسان زمینی اسـت که پشتیبانی از پروازهای آموزشی و عملیاتی را تضمیـن می‌کند. همچنین انبارهای قطعات یدکی، تجهیزات زمینی و ملزومات فنی، چرخه نگهداری و آماده‌به‌کاری هواگردها را تکمیل می‌کنند.

کنترل پرواز و آموزش

برج مراقبت و سامانه‌های ارتباطی و ناوبری پایگاه، مدیریت نشست و برخاست، هدایت زمینی و هماهنگی پروازهای نظامی را بر عهده دارند. در کنار بخش‌های عملیاتی، امکانات آموزشی برای آموزش خلبانان، تکنسین‌ها و نیروهای پشتیبانی نیز در این پایگاه فعال است.

توان میزبانی از نیروهای خارجی

وجود باندهای بلند، رمپ‌های گسترده، آشیانه‌های مناسب و زیرساخت‌های فنی باعث شده احمد الجابر در دوره‌های مختلف قابلیت میزبانی از یگان‌های اعزامی آمریکا و کشورهای منطقه را داشته باشد. هواگردهایی مانند F۱۶، A۱۰، F۱۵E و KC۱۳۵ در چارچوب رزمایش‌ها و مأموریت‌های منطقه‌ای از این پایگاه استفاده کرده‌اند.

در مجموع، احمد الجابر تنها یک پایگاه اسـتقرار جنگنده نیسـت، بلکه یک مجتمع هوائی کامل بـا باندهای عملیاتی، آشـیانه‌های حفاظتی، مراکز تعمیراتی، زیرسـاخت سوخت، سامانه‌های کنترل پرواز و امکانات پشتیبانی است که آن را به یکی از مهم‌ترین مراکز توان هوائی کویت تبدیل کرده است.

یگان‌های مستقر در احمد الجابر؛ ستون فقرات توان رزمی کویت

پایگاه هوائی احمد الجابر مهم‌ترین مرکز استقرار یگان‌های رزمی نیروی هوائی کویت (Kuwait Air Force) به شمار می‌رود و بخش اصلی توان جنگنده‌ای این کشور از این پایگاه سازماندهی می‌شود. برخلاف برخی پایگاه‌های منطقه که مأموریت اصلی آن‌ها آموزشی یا پشتیبانی است، احمد الجابر یک پایگاه رزمی با تمرکز بر عملیات جنگنده‌ای، دفاع هوایی، رهگیری، مأموریت‌های هوا به زمین، گشـت‌های هوائی و آموزش پیشـرفته خلبانان است. این پایگاه محل فعالیت اسکادران‌های اصلی جنگنده‌ای کویت شـامل اسـکادران ۹ (No. ۹ Squadron)، اسکادران ۲۵ (No. ۲۵ Squadron) و اسکادران ۶۱ (No. ۶۱ Squadron) است که هسته اصلی توان عملیاتی نیروی هوائی این کشور را تشکیل می‌دهند. ستون فقرات ناوگان مستقر در احمد الجابر طی بیش از سـه دهه گذشته جنگنده‌های F/A۱۸C Hornet و F/A۱۸D Hornet بوده‌اند. کویت این جنگنده‌ها را پس از جنگ خلیج‌فارس برای بازسازی توان هوائی خود به خدمت گرفت و هورنت‌ها به دلیل قابلیت انجـام همزمان مأموریت‌های هوا به هوا و هوا به زمین، به اصلی‌ترین جنگنده رزمی این کشور تبدیل شدند. در سال‌های اخیر، کویت با ورود به برنامه نوسازی ناوگان و سفارش جنگنده‌های F/A۱۸E/F Super Hornet، مسیر ارتقای توان هوائی خود را آغاز کرده است.

سوپر هورنت‌ها با برخورداری از برد عملیاتی بیشتر، ظرفیت سوخت بالاتر، سامانه‌های اویونیک پیشرفته‌تر، رادار آرایه فازی فعال (AESA)، توان حمل تسلیحات بیشتر و قابلیت اتصال به شبکه‌های داده تاکتیکی، نسل جدید توان رزمی کویت را شکل می‌دهند. در کنـار مأموریت‌های رزمی، آموزش بخش مهمی از فعالیـت روزانه احمد الجابر اسـت. خلبانان جنگنده در این پایگاه دوره‌های پیشرفته شـامل نبرد هوایی، رهگیری، پرواز گروهی و مأموریت‌هـای ترکیبی را انجام می‌دهند. همچنین تکنسین‌های موتور، متخصصان اویونیک، نیروهای تسلیحات و مسـتحکم (Hardened Aircraft Shelters) توسعه یافتند، مراکز تعمیر و نگهداری هواگردها نوسازی شد و ظرفیت سوخت‌رسانی و پشـتیبانی فنی پایگاه افزایش یافت. این تغییرات باعث شد احمد الجابر نه‌تنها نیازهای نیروی هوائی کویت را پاسخ دهد، بلکه قابلیت میزبانی از یگان‌های اعزامی کشورهای هم‌پیمان، به‌ویژه آمریکا، را نیز پیدا کند.

ستون فقرات نیروی هوائی کویت

نیروی هوائی سلطنتی کویت (Kuwait Air Force) اگرچه از نظر تعداد هواگرد با قدرت‌های بزرگ منطقه قابل مقایسه نیست، اما بخش عمده توان رزمی خود را بر پایه ناوگان جنگنده‌های چندمنظوره بنا کرده است. احمد الجابر مهم‌ترین محل استقرار این ناوگان به شـمار می‌رود و اسکادران‌های عملیاتی این نیرو در این پایگاه مستقر هستند.

در سـال‌های گذشـته جنگنده‌های F/A۱۸C Hornet و F/A۱۸D Hornet از اصلی‌ترین هواگردهای عملیاتی این پایگاه بوده‌اند و با آغاز تحویل جنگنده‌های F/A۱۸E/F Super Hornet، روند نوسـازی ناوگان نیز وارد مرحله جدیدی شده است. این جنگنده‌ها مأموریت‌هایی مانند دفاع هوایی، رهگیری، پشتیبانی نزدیک هوائی و حملات دقیق را بر عهده دارند.

پایگاهی که برای عملیات مداوم هوائی طراحی شده است

اگرچه احمد الجابر در مقایسه با پایگاه‌هایی مانند العدید قطر از نظر وسعت و حجم استقرار نیرو کوچک‌تر است، اما طراحی آن بر پایه الگوی «پایگاه رزمی تاکتیکی» انجام شده است؛ الگویی که تمرکز آن بر حفظ آمادگی دائمی جنگنده‌ها، سرعت واکنش و پشتیبانی فنی از عملیات‌های هوائی است.

به همین دلیل، بخش عمده زیرساخت‌های این پایگاه در خدمت آماده‌سازی، نگهداری و پشتیبانی از هواگردهای رزمی قرار دارد. بررسـی تصاویر ماهواره‌ای منتشرشده طی سال‌های اخیر نشـان می‌دهد که چیدمان تأسیسـات احمد الجابر به گونه‌ای طراحی شده که باندهای پروازی، تاکسی‌وی‌ها، رمپ‌های عملیاتی، آشـیانه‌های مستحکم، مراکز تعمیرات و بخش‌های لجستیکی در قالب یک شـبکه به‌هم‌پیوسته عمل می‌کنند؛ سـاختاری که امکان اجرای همزمان چندین مأموریت هوائی را فراهم می‌کند.

احمد الجابر در شبکه حضور آمریکا؛ حلقه پشتیبان شمال خلیج‌فارس

پس از آزادسازی کویت در سال ۱۹۹۱، همکاری دفاعی میان واشنگتن و کویت به شکل قابل توجهی گسترش یافت. امضای توافق‌های امنیتی و دفاعی میان دو کشور، امکان استفاده دوره‌ای نیروهای آمریکایی از زیرساخت‌های نظامی کویت را فراهم کرد و پایگاه هوائی احمد الجابر نیز به یکی از مراکزی تبدیل شد که در دوره‌های مختلف میزبان یگان‌های اعزامی نیروی هوائی آمریکا، هواگردهای رزمی و تیم‌های پشتیبانی فنی بود.

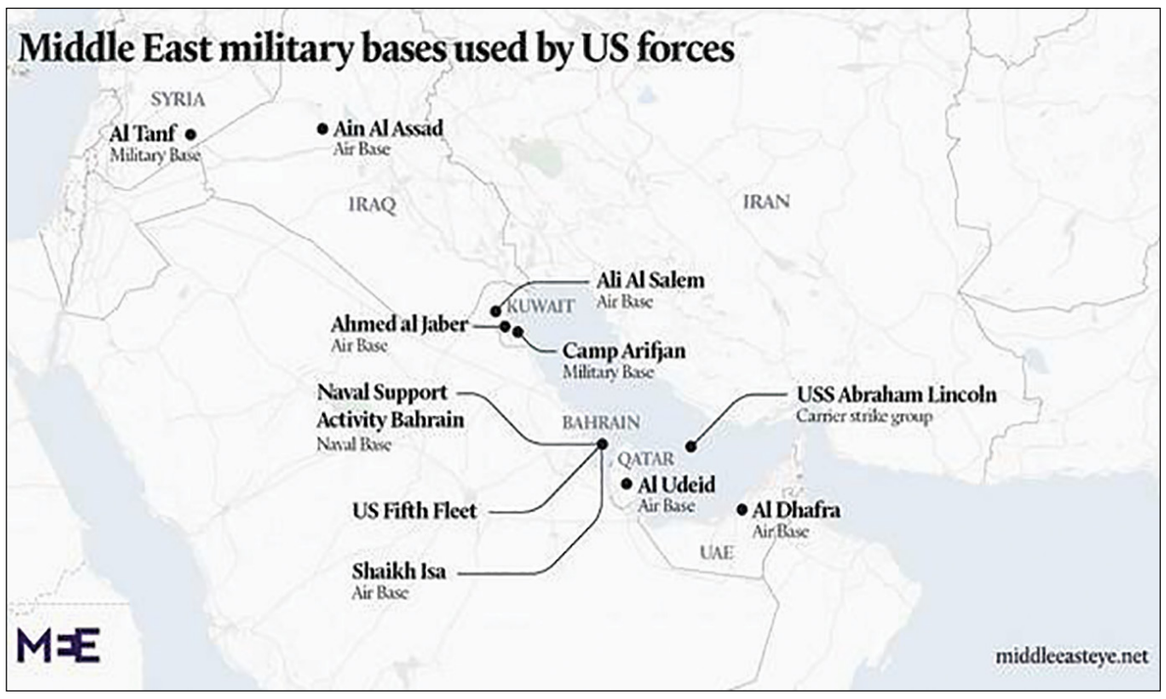

در جریان عملیات آزادی عراق (Operation Iraqi Freedom) در سال ۲۰۰۳، احمد الجابر برای پشتیبانی از پروازهای ائتلاف، استقرار موقت هواگردها و برخی مأموریت‌های لجستیکی مورد استفاده قرار گرفت. در سال‌های بعد و همزمان با عملیات ائتلاف علیه داعش، این پایگاه همچنان یکی از نقاط پشتیبان هوائی در شمال خلیج‌فارس باقی ماند و نقش خود را در پشتیبانی از مأموریت‌های منطقه‌ای حفظ کرد.

چهار ضلع شبکه نظامی آمریکا در کویت

احمد الجابر را نمی‌توان جدا از شـبکه گسترده پایگاه‌های نظامی آمریکا و متحدانش در کویت و منطقه خلیج‌فارس تحلیل کرد. پس از جنگ خلیج‌فارس و به‌ویژه از سال ۲۰۰۳، کویت به یکی از مهم‌ترین مراکز پشتیبانی نظامی آمریکا در منطقه تبدیل شد و هر یک از پایگاه‌های اصلی این کشور مأموریت مشخصی را بر عهده گرفتند. در این شبکه، اردوگاه عریفجان (Camp Arifjan) به‌عنوان مرکز فرماندهی، لجستیک و پشتیبانی نیروهای زمینی آمریکا فعالیت می‌کند، کمپ بوهرینگ (Camp Buehring) محل آموزش، آماده‌سازی و استقرار چرخشی یگان‌های زمینی است، پایگاه هوائی علی السالم (Ali Al Salem Air Base) نقش مهمی در ترابری هوائی تاکتیکی و پشتیبانی هوائی دارد و پایگاه هوائی احمد الجابر (Ahmad Al Jaber Air Base) به‌عنوان پایگاه اصلی جنگنده‌های نیروی هوائی کویت و یکی از مراکز مورد استفاده دوره‌ای یگان‌های اعزامی آمریکا شناخته می‌شود.

این تقسیم مأموریت باعث شده این پایگاه‌ها در کنار یکدیگر یک شبکه مکمل برای پشتیبانی از عملیات‌های منطقه‌ای ایجاد کننـد؛ به‌گونه‌ای که بخش‌های هوایی، زمینی، لجسـتیکی و فرماندهی در نقاط مختلف کویت توزیع شده‌اند.

نقش احمد الجابر در ساختار سنتکام

پایگاه هوائی احمد الجابر در ساختار فرماندهی مرکزی آمریکا (U.S. Central Command - CENTCOM) یک مرکز فرماندهی راهبردی مانند پایگاه العدید قطر نیست، اما به دلیل موقعیت جغرافیایی و برخورداری از زیرساخت‌های یک پایگاه جنگنده‌ای، یکی از پایگاه‌های مهم پشتیبان توان هوائی سنتکام در شمال خلیج‌فارس به شمار می‌رود. مأموریت اصلی این پایگاه در معماری سنتکام، فراهم کردن یک سکوی عملیاتی نزدیک به عراق، شمال خلیج‌فارس و حوزه مسئولیت فرماندهی مرکزی آمریکا است. نزدیکی به عراق، دسترسی مناسب به مسیرهای هوائی منطقه و وجود باندهای پروازی، رمپ‌های عملیاتی و زیرسـاخت‌های تعمیر و نگهـداری، اهمیت احمد الجابر را برای مأموریت‌های هوائی افزایش داده است.

ایـن پایگاه در دوره‌های مختلف به‌عنوان محل اسـتقرار یگان‌های اعزامی نیروی هوائی آمریکا در چارچوب نیروی هوائی آمریـکا در منطقه (U.S. Air Forces Central - AFCENT) مورد استفاده قرار گرفته است.

حضور بال اعزامی هوائی آمریکا در احمد الجابر

یکـی از نمونه‌های مهم نقش عملیاتی احمد الجابر، فعال شدن بال اعزامی هوائی ۳۳۲ (۳۳۲nd Air Expeditionary Wing) در ایـن پایگاه در سـال ۲۰۰۲ بود. این یـگان در چارچوب مأموریت‌های سنتکام وظیفه تولید، اجرا و پشتیبانی از قدرت رزمی هوائی را بر عهده داشت.

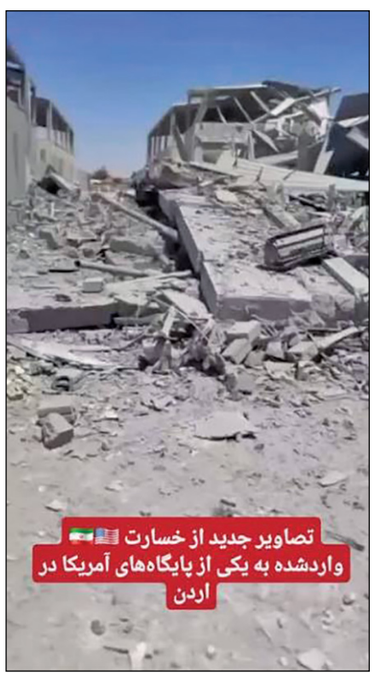

فعالیت این یگان در احمد الجابر نشـان داد که این پایگاه تنها یک مرکز استقرار جنگنده‌های کویتی نیست، بلکه در مواقع مورد نیاز می‌تواند به‌عنوان یک سکوی عملیاتی برای پشتیبانی از مأموریت‌های هوائی منطقه‌ای نیز مورد استفاده قرار گیرد.

هواگردهای آمریکایی مرتبط با پایگاه احمد الجابر

پایگاه هوائی احمد الجابر در کنار مأموریت اصلی خود برای پشتیبانی از نیروی هوائی کویت، در دوره‌های مختلف میزبان یا محل فعالیت یگان‌های هوائی آمریکا نیز بوده است. این حضور عمدتـاً در چارچوب مأموریت‌هـای فرماندهی مرکزی آمریکا (U.S. Central Command - CENTCOM)، عملیات‌های مرتبط با عراق و سوریه، رزمایش‌های مشترک و استقرارهای چرخشی انجام شده است.

احمد الجابـر به دلیل برخـورداری از باندهای عملیاتی، رمپ‌های گسترده، زیرساخت‌های تعمیر و نگهداری و موقعیت جغرافیایی نزدیک به عراق، توانایی پشتیبانی از طیف مختلفی از هواگردهای رزمی و پشتیبانی را داشته است.

جنگنده F۱۵E؛ جنگنده تهاجمی عملیات‌های منطقه‌ای

یکی از مهم‌ترین هواگردهـای رزمی آمریکایی مرتبط با احمد الجابر، جنگنده F۱۵E Strike Eagle اسـت. این جنگنده چندمنظوره در دوره عملیات‌های مرتبط با داعش و مأموریت‌های هوائی منطقه‌ای، در چارچوب فعالیت‌های بال اعزامی هوائی ۳۳۲ (۳۳۲nd Air Expeditionary Wing) در این پایگاه حضور داشت.

ایـن هواپیما با برخورداری از برد عملیاتی بالا، توان حمل تسلیحات هدایت‌شونده و قابلیت اجرای مأموریت‌های هوا به هوا و هوا به زمین، برای حملات دقیق، پشـتیبانی نزدیک هوایی، اسکورت و عملیات‌های چندمنظوره مورد استفاده قرار گرفت.

پهپاد MQ۹A؛ چشم اطلاعاتی و شناسایی سنتکام

در کنار جنگنده‌های سرنشین‌دار، پهپاد MQ۹A Reaper نیز یکی از سامانه‌های مهم بدون سرنشین مرتبط با مأموریت‌های منطقه‌ای آمریکا بود. ایـن پهپادها برای اجرای مأموریت‌های اطلاعات، مراقبت و شناسـایی (ISR)، پایش مناطق عملیاتی و تأمین اطلاعات مورد نیاز عملیات‌های هوائی به کار گرفته شدند.

پهپاد MQ۹ بـه دلیل مداومت پروازی بالا و توانایی انجام مأموریت‌های طولانی، یکی از مهم‌ترین ابزارهای شناسـایی و پشـتیبانی اطلاعاتی آمریکا در خاورمیانه محسوب می‌شود و در دوره‌هایی در ساختار عملیاتی مرتبط با احمد الجابر حضور داشته است.

هواپیمای KC۱۳۵R؛ افزایش‌دهنده برد عملیات هوایی

هواپیمای سوخت‌رسان KC۱۳۵R Stratotanker یکی دیگر از هواگردهای مهم مرتبط با احمد الجابر بود. این هواپیماها با اجرای مأموریت سوخت‌رسانی هوایی، امکان افزایش برد جنگنده‌ها، افزایش زمان ماندگاری در منطقه و اجرای عملیات‌های دوربرد را فراهم می‌کردند. نقش KC۱۳۵ در شبکه هوائی آمریکا، ایجاد توان عملیاتی گسترده‌تر برای جنگنده‌هایی مانند F۱۵E و F۱۶ بود و حضور آن در پایگاه‌های منطقه‌ای، بخش مهمی از چرخه پشتیبانی هوائی محسوب می‌شد.

بالگرد HH۶۰G Pave Hawk؛ پشتیبانی جست‌وجو و نجات رزمی

در بخـش پشـتیبانی عملیات‌هـای هوایـی، بالگـرد HH۶۰G Pave Hawk نیـز در سـاختار یگان‌هـای اعزامـی آمریـکا مرتبط با احمـد الجابر حضور داشـت. این بالگردها برای مأموریت‌های جسـت‌وجو و نجات رزمی (CSAR)، نجات خلبانان سـقوط‌کرده، تخلیه نیروهای ویژه و عملیات امداد در محیط‌های پرخطر طراحی شـده بودند. حضور این بالگردها نشـان‌دهنده اهمیت چرخه پشـتیبانی و نجات در کنار توان تهاجمی هواگردهای رزمی بود.

حضور هواگردهای تفنگداران دریایی آمریکا

علاوه‌بر نیـروی هوائی آمریکا، در برخی مقاطع یگان‌های هوائـی نیـروی تفنگداران دریایـی آمریـکا (USMC) نیز از زیرساخت‌های احمد الجابر استفاده کردند. هواگردهای مرتبط با این حضور شامل MV۲۲B Osprey برای جابه‌جایی تاکتیکی، EA۶B Prowler برای جنگ الکترونیک، AV۸B Harrier II برای عملیات تهاجمی و KC۱۳۰J Hercules برای ترابری و پشتیبانی هوائی بودند. این حضور نشـان می‌دهـد احمد الجابر علاوه‌بر مأموریت جنگنده‌ای، قابلیت پشتیبانی از عملیات‌های ترکیبی و مشترک را نیز داشته است.

دهه ۱۹۹۰؛ حضور F۱۶ و A۱۰ در عملیات جنوب عراق

در دهـه ۱۹۹۰ و دوران عملیـات نگهبـان جنـوب (Operation Southern Watch)، احمـد الجابر یکی از نقاط مورد اسـتفاده برای پشـتیبانی از مأموریت‌های هوائی علیه عراق بـود. در این دوره، هواگردهایی ماننـد Fighting Falcon F۱۶ و Thunderbolt II A۱۰ برای اجرای مأموریت‌های گشـت رزمی، پشـتیبانی نزدیک هوائی و کنترل منطقه پرواز ممنوع جنوب عراق به کار گرفته شدند.

اهمیت عملیاتی احمد الجابر برای آمریکا در سناریوهای تقابل منطقه‌ای

پایـگاه هوائی احمد الجابر در معمـاری نظامی آمریکا در خلیج‌فارس، یک گره عملیاتی - پشـتیبانی هوائی محسـوب می‌شـود که اهمیت آن بیشـتر از توان تهاجمی مستقل، به موقعیت جغرافیایی، زیرسـاخت‌های پروازی و جایگاه آن در شـبکه پایگاه‌های آمریکا در منطقه بازمی‌گردد. این پایگاه در اسـتان الاحمدی کویت قرار دارد و اگرچه پایگاه اصلی نیروی هوائی کویت اسـت، اما در دوره‌های مختلف میزبان یگان‌های اعزامی آمریکا، از جمله عناصر مرتبط با بال اعزامی هوائی ۳۳۲ (۳۳۲nd Air Expeditionary Wing) بوده است. هواگردهایی مانند F۱۵E Strike Eagle، MQ -۹ Reaper و KC-۱۳۵R Stratotanker نیـز در دوره‌های مختلف با مأموریت‌های مرتبط با این پایگاه ارتباط داشته‌اند.

حلقه اتصال شمال خلیج‌فارس و عراق

موقعیت احمد الجابر در شمال خلیج‌فارس، آن را به یکی از نقاط مهم پشتیبانی آمریکا در منطقه تبدیل کرده است. نزدیکی کویـت به عراق و قرار گرفتن آن در کنار مسـیرهای دریایی خلیج‌فارس، باعث شده پایگاه‌های این کشور پس از جنگ ۲۰۰۳ نقش مهمی در پشتیبانی از عملیات‌های منطقه‌ای آمریکا ایفا کنند. احمد الجابر در این شبکه، بیشتر نقش یک پایگاه هوائی رزمی و پشـتیبان را دارد و در کنار مراکزی مانند علی السالم، عریفجان و کمپ بوهرینگ، بخشی از معماری نظامی آمریکا در کویت را تشکیل می‌دهد.

نقش احتمالی در شرایط افزایش تنش

در صورت افزایش بحران منطقه‌ای، احمد الجابر می‌تواند برای استقرار چرخشی جنگنده‌ها، افزایش حضور هوایی، اجرای پروازهای گشت و رهگیری، پشتیبانی از عملیات‌های ائتلافی و میزبانی هواگردهای مأموریتی مورد استفاده قرار گیرد. وجود دو باند پروازی حدود سه‌هزار متری، رمپ‌های عملیاتی، آشیانه‌ها، مراکز تعمیر و نگهداری و زیرسـاخت سوخت‌رسـانی، امکان پشتیبانی از عملیات‌های هوائی و افزایش انعطاف شبکه آمریکا را فراهم می‌کند.

مکمل پایگاه‌های اصلی آمریکا

احمد الجابر جایگزین پایگاه‌های بزرگ‌تر آمریکا مانند العدید قطر نیست، بلکه بخشی از یک شبکه چندلایه است؛ به‌طوری که العدید بیشتر نقش فرماندهی و کنترل عملیات هوایی، علی السالم نقش ترابری و پشتیبانی هوایی، عریفجان نقش لجستیک زمینی و احمد الجابر نقش پایگاه جنگنده‌ای و پشتیبان عملیات هوائی را ایفا می‌کنند.

احمد الجابر برای آمریکا در سـناریوهای مرتبط با ایران، یک پایگاه خط مقدم فرماندهی یا مرکز اصلی حمله محسوب نمی‌شود، بلکه یک گره عملیاتی مهم در شمال خلیج‌فارس است که به دلیل نزدیکی به عراق، موقعیت جغرافیایی، زیرسـاخت مناسب و قابلیت پذیرش یگان‌های چرخشی، به واشنگتن امکان انعطاف بیشتر در مدیریت حضور هوائی خود در منطقه را می‌دهد.

ضربات ایران به «احمد الجابر»

پایگاه هوائی احمد الجابر با توجه به جایگاه خود در شبکه پشتیبانی هوائی آمریکا در منطقه، طی روزها و ماه‌های اخیر به یکی از مراکز مورد توجه نیروهای مسلح جمهوری اسلامی ایران تبدیل شده است. ایران اعلام کرده است که این پایگاه به دلیل نقش خود در پشـتیبانی از اقدامات نظامی آمریکا علیه کشور، هدف عملیات‌های موشکی و پهپادی قرار گرفته و بخش‌هایی از زیرساخت‌های آن از جمله سامانه‌های راداری، ارتباطی و مراکز مرتبط با حضور نظامی آمریکا آسیب دیده است.

در شرایطی که آمریکا طی روزهای اخیر با تجاوزات خود به ایران، تفاهم آتش‌بس را نقض کرده و رویکرد تهاجمی واشنگتن علیه تهران ادامه دارد، نیروهای مسلح جمهوری اسلامی ایران تأکید کرده‌اند که هرگونه استفاده دوباره از پایگاه‌های منطقه‌ای برای حمله یا پشـتیبانی از عملیات علیه ایران، با پاسخ مواجه خواهد شد.

ساعت ۹:۴۰ صبح، قلب یک امت ایستاد اما «نه»یِ او همچنان می‌تپد

اسرافیل بزارپور

ساعت ۹:۴۰ صبح روز ۹ اسفند ۱۴۰۴، در یکی از اتاق‌های سـاده بیت رهبری در تهران، قلب قائد شـهید امت، حضرت آیت‌الله‌العظمی سـید علی خامنه‌ای، از تپش ایسـتاد. اما در همان لحظه‌ای که جسـم ایشان به خاک سپرده می‌شد، نه یِ کوبنده‌ای که ۳۵ سال بر فراز سیاست منطقه می‌درخشید، نه تنها نایستاد، بلکه پرتوان‌تر از همیشه در گلوی میلیون‌ها انسان طنین‌انداز شد. شـهادت، پایان راه نبود؛ آغاز فصلی جدید در تاریخ مقاومت بود. مقاومت اسـلامی، به عنوان یکی از مفاهیم راهبردی در گفتمان انقلاب اسلامی، بر اصولی استوار است که ریشـه در تعالیم قرآنی و سیره نبوی دارد. این نه یِ ماندگار، محصول تفکری اسـت که در عمق باورهای دینی و ملی این مرز و بوم ریشه دوانده است.

نه یِ قائد؛ گفتمانی که هرگز خاموش نمی‌شود

نه یِ قائد شـهید، هرگز یک کلمه سـاده نبود؛ او با این نه، گفتمانی راهبردی را پایه‌گذاری کرد که تا همیشـه زنده است. اندیشـه مقاومت، یعنی ایسـتادگی در برابر ظلم و تجاوز؛ یعنی رویارویی با نظام سلطه و اسـتکبار جهانی. استکبارستیزی، در اندیشـه امام خامنه‌ای(ره)، نه یک شـعار زودگذر، که یک اصل ریشه‌دار قرآنی و تاریخی است؛ راهبردی استوار برای حفظ عزت و استقلال امت اسلامی.

امام شهید، با ترسیم روشن از دو قطب سلطه‌گر و سلطه‌پذیر در نظم ناعادلانه جهانی، همه ملت‌های آزاده را به ایستادگی در برابر این نظام ستمگرانه فراخواند و از آنها خواست تا از زیر یوغ استکبار، به ویژه آمریکا، بیرون آیند. جبهه مقاومت امروز، منسـجم‌تر از همیشه در چهل سال اخیر، در برابر دشمن ایستاده است.

استکبارستیزی؛ میراثی جاویدان از قائد شهید

شعار استکبارسـتیزی از انقلاب اسلامی جدایی‌ناپذیر است. انقلاب اسلامی ایران از همان آغاز، رویاروی استکبار جهانی قرار گرفت و این طریق الهی را ادامه داد. امروز، انقلاب اسلامی ایران در همه جای جهان با امتیاز استکبارسـتیزی شناخته می‌شود. هیچ‌کس نمی‌تواند این شعار اصیل و پایه بزرگ و ستون انقلاب اسلامی را نادیده بگیرد. مفهوم استکبار، یک مفهوم قرآنی است؛ چیزی نیست که بی‌خود و بی‌دلیل در فرهنگ ما به وجود آمده باشـد. امام شهید امت اسلامی، استکبار را قدرتی می‌دانست که با تکیه بر امکانات پولی، تسـلیحاتی و تبلیغاتی خود، به خودش حق می‌دهد در امور کشـورها و ملت‌هـای دیگر دخالت کند. استکبارسـتیزی یعنی یک ملّت زیر بار مداخله‌جویی و تحمیل قدرت استکبار گر نرود. این دشمنی، یک دشمنی ذاتی و همیشگی است. هر وقت بتوانند ضربه بزنند، می‌زنند. درمانش این است که ما خودمان را از همه جهات قوی کنیم؛ نظامی، امنیتی، سیاسی، اقتصادی. آنگاه است که دشمن نمی‌تواند ضربه بزند.

اقتصاد مقاومتی؛ پشتوانه استوار نه یِ قائد

در کنار مقاومت سیاسی و نظامی، اقتصاد مقاومتی به عنوان راهبردی کلیدی برای تاب‌آوری کشور در برابر تحریم‌ها و فشارهای اقتصادی دشمن، از سوی امام